

Lothár György

ALKONYATBAN

(képes novella)

– kézirat –

Elsőszülött, Elvira volt. Nem sokkal utána, Gréta, majd Helga és Gyöngyi jöttek világra. Elvira nagykorúvá válásának évében, ötödik, kései gyermekként érkeztem meg a családba Veronikaként én is. Nővéreim és közötttem lévő nagy korkülönbségnek köszönhetően mindannyiuk kegyeltjévé váltam. Közös tulajdonú játékbabának „használtak”. Egyik karolásból a másikba kerültem, és elhalmoztak mosolyaikból nyíló szóvirág-csokrokkal, forró csókokkal. Nem történt látványos változás azt követően sem a kapcsolatunkban, amikor tízéves

elmúltam, ámbár feltűnt, valamiért mégis kedvtelenek, bánatosak voltak. Vasárnapon magukkal vittek az őszi vadonba. A házuk mögötti erdő mélyére, a hársfához. Elmesélték, hogy a lenyugvó Nap bronzarany fényében árnyékösvény nyílik ki itt és vezet az élet végére. Megeskettek, nem szabad beszélnem róla senkinek. Miután a Napkorong lentebb ereszkedett és a földet elérte, hazaindultunk estebédre. Utunk alatt felcsendült körülöttünk a vadon „szava”: az avarban matató apró lények lépéseinek habkönnyű zaja. Éles és tompa, távoli hangok szimfóniája: ébredező éjmadarak vészjósló sikolya, sugdolózása.

Következő vasárnap délelőttjén egymagamra ébredtem. Üres volt a ház. A szüleimről tudtam, néhány napra a távoli városba mentek, de a nővéreim hollétét még csak nem is sejtettem. Hiányoztak a mosolyaikból nyíló

szóvirág-csokrok, a puha ölelések, a forró csókok. Az egyedül töltött órák nyugtalanul és lassan teltek. Megérzésem, alkonyat-közel mégis megsúgta, Elvira, Gréta, Helga és Gyöngyi, hol lehetnek. Azonnal útnak eredtem. Bár csak egyetlenegyszer jártam mélyen az erdőben (a hársfánál), úgy fel kellett emlékeznem haladásom részletes irányát. Szapora lélegzésem, hangos szívverésem oltalmazta sietésemet a félelmetes úton, és amikor odaértem, nyitva találtam az árnyékösvényt a lenyugvó Nap bronzarany derengésében. Megdöbbentett, hogy nővérkéim már ráléptek, s elvezette őket az életük végére. Távozásuk pillanatát e világból, hogy elbúcsúzhassam tőlük, sajnos lekéstem. Összekulcsolt kezeimet hevesen ziháló mellkasomhoz szorítottam, s hosszasan vívódtam, maradjak-e életben, vagy utánuk induljak.

Alkonyatban

Visszautamon felcsendült körülöttem a vadon „szava”: az avarban matató apró lények lépéseinek habkönnyű zaja. Éles és tompa, távoli hangok szimfóniája: ébredező éjmadarak vészjósoló sikolya, sugdolózása.

Mielőtt legurult volna a Nap a sötétségbe, hazaértem. Anya és apa aggodalmaskodóan vártak. Dühösen

kérdezték, merre jártam, és hogy a nagylányok, hol vannak. Megtartva nővéreimnek tett fogadalmamat, választ nem adtam – a mindent betöltő halálos csend belesüppedt és elmerült az alábukó alkonyatban.

★

„Az öngyilkosság semmiképp nem menekvés. Nincs menekvés. Ebből a szobából elmenekülhetünk, de akkor egy másik szobába kerülünk. Azt gondoljuk, hogy elmenekülhetünk ebből a világból azzal, ha megöljük magunkat.

Nem ez az egyetlen világ. Van másik világ is. Ebben a világban véget vethetek az életemnek, de egy másik létben folytatni fogom az életet. Sőt, foglyul esem. Isten tudata mindent átható, ezért képes elkapni bennünket, »tolvajokat«. „ [139]¹

Balogh Tünde

1 Idézet: Srí Csinmoj

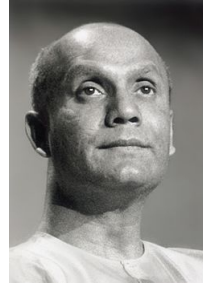
Srí Csinmoj

* 1931. 08. 27. Sakpura falu,

Brit India, mai Banglades

† 2007. 10. 11. New York

Spirituális tanító, író, filozófus

—

Amennyiben környezetben valaki:

- *lelki válságban van,*
- *erős érzelmek jeleit mutatja (nagyon szomorú, dühös, agresszív vagy szorongó), és*
- *öngyilkossági szándékról beszél, ne hagyd magára, hívd a 112-t és kérj segítséget!*